

HISTORIA

EGY PHARISAEVS,

ÉS EGY PVBLCANVSNAK

Imádságokrol; melyben mind az Maga hi-
vőknek és az Maga meg ismerteknekKönyörgések, rövid válaszfal
meg íratik.

Autore

ANDREA RAKOSINO.

Ad Notam:

Gondolkodgyál Ember az te bűneidről, &c.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Generoso Domino
LADISLAO TOROTZ

KAI de Torotzko Szent-György, &c.,
Domino & Patrono suo benignissimo,
Dedicat & offert Typogr. G. Abr,

In Theologiam Viri Ornatissimi AN-
DREAE RAKOSI Historiam
Epigramma.

AD LECTOREM.

Accipe Rakosij Lector pia candide Vatis
Scripta, & syncera perlege mente precor.¹⁾
Non hic lusus iners, non res tractantur inanes,
Non, quod Lectorum pectora turbet habes.
Singula sed referunt nostræ documenta salutis,
Et sacrum veræ Religionis opus.
Cuncta Dei cernes doctrinis plena sacratís,
Exemplum sanctæ quæ pietatis habent.

ERDELYI
MUZEUM
KÖNYVTÁRA

OK HISTORIAKAT BÖL-
sek éneklettek, Melyből az Ol-
vasok tanuságot vőttek, Szép
meg lőtt dőlgeknek értelmére
mentek, Irók-is magoknak hirt
nevet vőttenek.

Ugyan-is valakít nem serkent jó példa,
Vagy tanult Véneknek jora intő szova,
Mely fiat vesszővel meg nem győz az Anya,
Vesszőre forog annak itt világa.

Az Vitézlő rendnek jó emlékezeti,
Hartz után meg marad, mert Agyas fel jedzi,
En lelkennek mire fűt job szerteti,
Elmem után pennám kedvesben énkli.

Tzimbalom értelme pengés után semmi,
Mikor nótán jár-is tsak zengő s- valami,
Igy ha Vakmerőknél lessz intelem semmi,
Egyigyű jámbornái lessz azért valami.

Sőt ha kinek lennék evel ártalmára,
Kedve ellen rayta nem leszek Ur bora,
Dagályost-is végre meg tanit nyavalya,
Deltzeggel-is bírtam volt néha olly óra.

Írásomban azért messze sem tekintek,
Intésre jó példát mert közelb-is lelek,
Hafnos az Imádság, kiről mayd beszéllek,
Melyben Idvezitőm követem míg élek.

Ki régen Sídóknak egy példa-befűdben,
Embernek mint kellyen élni könyörgésben,
Egy Publicanusnak meg mondta képeben,
Sentes Phariseust állatván ellenben.

Kiknek imádságok mint lőtt meg énklem,
Mert erre méltónak az szent könyvből értem,
Mindenik fő Sído; de az egyyk szentesb,
Másk igen bűnös; de Istennél kedvesb,

Az Ur Templumaba imádkoznak ketten,
Egyik inkább bízza magát az szentségben,
Mayd kevély negédes, fova kérkedéken,
Az szent Oltár előtt áll öltözve frissen.

Az bűnös ő magát aytó megé vonta,
Tudgya hogy vétkéjért rayta Ur haragja,
Könyvel lábba az seme magát meg alázza,
Ki fel nézni sem mér sir földre borulva.

Az Szentes pediglen Eghre vette szemét,
Tfak meg sem kössöni Urnak sok jo-tétét,
Sámlállya szegénnek mint adta kenyérét,
Maga ismérletlen, így kezdi befédét :

ORATIO PHARISAEI.

NAgy Hálaát adok ezen Isten néked,
Hogy nem vagyok olyan mint több Sido néped,
Törvény szegő lator ki fő ellenfeged,
Lelkemnek fő étke az te szent Törvényed.

Ragadozó, tolvay, gyilkos és parázna,
Semmi bűnnek vagyok tudod Isten rabja,
Az felső szentségnek vagyok inkább taghja,
Ség Jerusalemnak tisztos Attya s-Anyja.

Egyebek egy héten egy napot böytölnek,
De én minden héten két napot böytölek,
ők egy böyt mellett-is az bűnben he vernek,
En két böyt után-is áldlak és tisztellek.

ők az gabonának konkolyos hitvánnyát,
Tizedbe morogva hordgyák tfak az allyát,
En job buzám mellet adok más kalongyát,
Tyukom, ludamnak-is ki adom dézmáját.

Ha intésedre-is illy rosszul áldoznak,
Sines jámborfagért idvességet várnak,
Nem lehet hogy velem egy uton járjanak,
Az felséges Szentek mert engemet várnak.

Bötsületesb vagyok Irás tudók közt is,
Fejet hayt Nevekre akar melly Sido is,
Szerzetemhez halgat az fő Tanáts rend is,
El hatott jó hírem még az Egen tul is.

Fel jöt ide velem az Publicanus is,
Sugorog előtted ayto meget ő is,
Hasonlo nem vagyok semmiben ahoz is,
Az ki talám nem tud egy Imádságot is.

Tisztes életemnek futó árnyékja is,
Erdemesb mint ennek tellyes élete is,
Noha fő Sido Ur kazdagfaggal ő is,
De bűnjért el vessé életével híre is.

Sőt hogy ez sient helyre jött is imádkozni,
Duplával kezd tiszet fejére takarni,
Rút vétkeit tudván hogy mért fel is jöni,
Az sient Törvént szokták Sientek itt tanulni.

Hogy velem egy uton jött is ide bánom,
Mert ki Latorral jár Lator leszen tudom,
Hírét is ha lehet róllam le tisztítom,
Ez sient helynek utát velle mért nem járom.

Látom veri mellyét, az földet harapja,
Fohászkodván könyvez noha bűnnek foglya,
Kell ha könyöröghet mert süksége tartya,
Erti élet túlyán hol az Lelke háza.

En az Mesiást is hittam kenyeremre,
Ki noha tanított valami Letzkére,
Semmi bűnt vethetett ő is semélljemre,
Az Irás-tudókhöz eltem sem rendelte.

Hogy állaták elé az Viz-körfagost is,
Nem tanársombol lőtt tudod lsten az is,
Ellene melly Urak el végezék azt is,
Egy beféddelel őket meg tífusoló ő is.

Az te Szent Lelkednek ereje világa,
Mint hogy nálla vala eles borotvája,

Betegség gyűlkerét az bünt hogy el vágá,
Fogyott egészségét meg adá, ujjá.

Iffju-életében ártatlanul éle,
Az után hogy haza AEgyptusból jöve,
Az Synagogákban idejét töltötte,
Az fő fentfég sem lelt vétket erköltsébe.

Az Iras bé telvén az kedves időrdől,
Az Jordan vizére inteték Istentől,
Az hol példát hagyja az fent Keresztsegről,
Valaki idején meg vál büneitől.

Ott láthatoképpen az Szent Lelket vevé,
Az ki az puskában próbára erefté,
Az erős Ur Lelke kibén erősíté,
Az tanítás rendit az után fel vevé.

Mi pedig ott vártuk olly Királyi nemből,
Ki meg szabadítson az Csásár kezéből,
Velle parantsollyunk fég Jerusalemből,
De itilem meg tsal az reménység ebből.

Földi Királyon mert uralkodik halál,
Ennek birodalma pedig örökké áll,
Ki halálon fellyül Isten kezében áll,
Az jövendőlés-is ez időre fólgál.

Maga-is tizenkét estendő korába,
Velünk disputálvan jelenté fovába,
Mikoron Sidofag Romához hódolna,
Az Messias napja akkor közel volna.

Hallottuk Eleink régen AEgyptusban,
Négy fáz esfrendeig laktak az puskában,
Egy Innepek nem volt illy idő hoffsaban,
Ruha-is le roshat röllök vánforgásban.

Sok epefég után midőn hozzád tértek,
Moses és Iosue alatt haza jöttek,
Ithon hogy meg hiztak téged meg le töttek,
Kiért Babyloznak tömletzére mentek,

Ott hetven esztendőtt illy rabságban élték,
Ejzel ugyan Nappal kemény dolgot tórték,
Nyakokon, lábokon vas lántzot viseltek,
Valamig Úr Isten te hozzád meg tértek.

Te is hozzánk térvén Prophetat küldöttél,
Sabaduláfunkrol örömet hirdettél,
De soha illy Sentret meg hozzánk nem küldtél,
Miótra Sidókkal örökké jol tórtél.

Talám ez is lehen utólso Prophetá,
Ét is kétféde el világ mustrájára,
Hól valakit az bűn Absenfre notalna,
Örökké nem lehen tölled gratiaja.

Am tfak végezherné boldogul itt dólgár,
Idővel meg lelné nálad Királyságar,
Irthatna vilagnak oda hozzád utat,
Romanak is tudom ki fábná határáat.

De tfak rabság alatt Sentid fővát vórták,
Mihelt meg bizlaltál hátunk megétórták,
Ha most ez nagy Sentnek intéset el vettyük,
Budošva kenyerünk világ végigh ešűk.

Ellene haragjok az Sido Uraknak,
Látom meg nem fűnik az én társaimnak,
Ez ártatlant adgyák keferő halálnak,
Kiért sok ezere de ők is meg hálnak.

Lehet-hogj róllamis é Sent példát mondhar,
Mert bóltsefegének ellene ki álhar?
Nints is olly földi Sent ki bűnre nem hághat,
Dólgaímrol Irást utánnam is hagyhar.

En ezt is hallottam tfak titkon felőlle,
Meg izented néki az Tabor hegyére,
Tókélletes legyen hogy hágh az Kereftre,
Mert halál fájarol lépni kell életre.

Ennek az értelme nem jot jelent nekünk,
Ha miattunk hal meg egyig el kell vesznünk,

Caint Abel vére meg öle elöttünk,
Mafod Abel vére ferti ſegény lelkünk.

Az meg romlott Karnak fő Kapitánſagát,
Kezében ígirted Id veſſeg zaſloját,
Az kinek te Iſten fel viſted így dölögát,
El véſt ellenſége bár jól fennye kardgyát.

Sőt el-is küldted volt ditsőſſeg ruháját,
Kinek nem nézhették Solgai világát,
Ő is változtatta olly ſinre ruháját,
Ki méltán illeſſe Követid ortzáját.

Egyſzer változáſat láttam ez Templumba,
Hogy kemény beſéddel meg fedde dorgála,
Ugy tetſzik hogy minden Kővel itt hajítja,
Ő maga piatzon ott kün jár ſetalva.

Ez ruhánál fogva iſmét viſtik vala,
Hogy egy magafs hegyről le veſſek halálra,
Az hegyen kezekben keresik hol volna,
Tehát hírek nélkül el maradt utokba.

Sederjes Kőkörtſen ſint viſelt ez ruha,
Kit néki kördött volt az Szent Iános Anyja,
Teſtével egyyütt nőtt, víz nem érte ſoha,
Meg ſem óvult rayta Iſten úgy akarta.

Zachariás Papnak öltözeti ſele,
Melyben az Ur előtt ſolgált ez ſent helybe,
Változó az ſzíne, mert ſok ſele Selyme,
Kinek eredeti réghi Söntſeg ſele.

Ha valamely bűnös ez ruhát illette,
Az után hogy URtol az Szent Lelket vötte,
Bűne lött botſatva, ha volt reménſege,
UR velle létének ez volt külső jele.

Io tudomanya is Iſten öltted vagyon,
Királyſaga ottſen jobb kéz felől vagyon,
Eleten, halálon birodalma vagyon,
Ki ha mondgya víznek meg áll hogy ne foſſyon.

Eszt te Fellegednek szolgál úgy őrzik,
Az Viz talpa alatt meg fagy ha rá lépik,
Az nagy tenger hatán felek meg ísmérik,
Ruháját is fűni ellene nem mérik.

Az fel támadásnak erős bizonyfaga,
Hogy az ki-múlt Lelket ide vissza hívja,
Testét Koporfobol láttunkra ki hozza,
Mihelt róllunk tiltva el tér az nyavalya.

Mert az Centurio hogy hozza valaszt,
Mi könyörgésünkre fiát meg gyógyítsa,
Velünk el indulvan maga-is el juta,
Tavol fejet haytván az Szentnek így monda :

Ne gyödrögyél állj meg ne jöj közelb Urá,
Mert te Semélyedhez nem méltó én házam,
Pogan nemzet vagyok sok Fa Kép én nallam,
Kit Sido nem feret késsen gondolkodtam.

Előtted házamból sőt kí sem hordhatom,
Az Csaszar Követe mert most nallam vagyok,
Kit ha lát Csaszarnál felő így ne főllyon :
Sido Hítre tértem evel ne árullyon.

Az Sidók Istenét lelkemben ferettem,
Kit Capernaumban meg-is jelentettem,
Tégedet-is feret minden felet hittem,
Mert az halál el fűt előtted ísmertem.

Látom-is jöhetnél mert vonson kegyelem,
De nem-is jöhetnél értvén én élerem,
Ne busully elmédben mert benned olly hitem,
Bár tsak egjfer mondgjad, sél az én gyermekem

Csaszar után Ura vagyok fáz Legénnek,
Isten után Ura vagy te-is betegeknek,
Solgaim ellenem miképpen nem vétnek,
Az Nyavalyák néked az ferént engednek.

Ha mondod nyavalya rőb jó en fiamra,
Ha tiltod el hadgya az-is kí most bántya.

Io Hítiről az Szent meg dítirvén monda:

El az te gyermeked téry haza dölgodra.

Az Törvény-tudo-is mikoron fel kefe,
Hogy Innep feytéről előttünk meg fedgye,

Most-is bánt érette lelkennek szerelme,

Az Szent ártatlanra hogy illy kérdést vete.

Az Ur Tíz Törvényét ruhámon ládd írva,

Hogy Ne ölly, Ne orozz, a melly Isten mondta,

Sombatott meg fenteld azon Isten-hadta,

Vagy mellyik ezek közt nagjob, add tudtomra:

Kíre az ártatlan ekképpen felele:

Kinek Nevét irtad Arannyal mellyedre,

Azt az Istent szeresd te tellyes életedbe,

Irigység taploját de meg ólts bívedbe.

Az fő Sido ísmét így szola Szentedhez:

Bűn botfanattya-is illik csak Istenhez,

Szombati gyógyítás sem serne tisztredhez,

Az Szent meg így sola Sines keresztényéhez:

Köftetek az bűnért regnál az Nyavalya,

Ki miatt kedvetlen betegnek Szombattya,

Altalam hogy Atyam Eletét akarta,

Ertetfen beféded ötett-is tsapdoszá.

Az Bűn botfanattját egésleg követi,

Mellyet akar kinek könyű meg mondani,

Egésleg adással de nehéz próbálni,

Vagy költsed ágyából, s-lássuk ha kezd járni.

De hogy somra bűne igazán botfatva,

Kely fel beteg s-ágyad vedd fel az hátadra,

Fel kelvén gunyáját fel raká vállara,

Az Istent dítiré, fel méne dolgára.

Szent Lélek ereje az Sido Urakat,

Artzul veré akkor az én tarsaimat,

Hogy nem késer tettem soha te Fiadar,

Meg örüle lelkenem hogy látá tsudádat

Ezek után ísmét tanácsot tartanak,
Mitsoda keletzét néki tfinálnanak,
Két fele folgákat hozzá borfátának,
Meg taníták őket miképpen folnának.

Igaz tudományát ístentől tudgyátok,
Sőt Mestereteknek felíden vallyátok,
Ség foval keletzét jól bé takarjátok,
Ha miről kívánnya kezét is adgyátok.

Abraham fiaí szabadofok vattok,
Adó fizetéssel ti nem folgáltatok,
Mondgyaé Csásfarnak hogy Adót adgyátok,
Sabadlágtok mellet vagy fel támadgyátok.

Kire befédében ha kénferítene,
Kössztek meg mindgyárt az Kösszeg képébe,
Vagy ha mondgya Adót nem kell fizetnié,
Herodes folgai fogják meg érette.

Mint hogy merbeterlen Fiad bõltsefége,
Embernek ki láttya mi vagyon fívébe,
Kik õtett akarták eyteni az törbe,
Azokat lépteté vetett keletzébe.

Egy Denart, vagy Adó pénzt õ tõllök kére,
Ha nem tudná kérdi; Mítt irtak az pénzre,
Kérdésre Urunknak felelni mit kelne,
Õ magok ki mondák az Iesus képébe.

Csásfar képét irták az pénz oldalára:
Csásfaré hát az pénz; az Iesus így monda:
Az belé irt képpel magának foglalta,
Mint sajáttját kéri tõlletek Adóba.

Tanold meg Denarnak a pénzt miért hitták:
Mert Ur tiz Törvényét oldalara irták.
Sidosagot mikor Romához foglaltak,
Az Törvény helyére Csásfar képét irták.

Magyaroknak első Istvan Fejedelme,
Mikor sítte torkán volna futo Leike,

Az Magyar nemzetet Testamentum közbe,
Marianak hagyá gondviselelére.

Az Csásár képét is pénzből ott ki törlek,
Sűz Maria képét oldalára merzék,
Iób karjara Magyar Nemzetett űlterék,
Isten Palástyával űlében bē fedék.

Ez Palástnak félit az Török is vontá,
Gyakorta rántzából Nemet is faggatta,
Néha fok vonásban maradt nák Galléra,
Most Galleranak is meg kopot Sinora.

Az jó Matyas Kiraly hogy vilagátélte,
Ez Palástnak akkor kétfer volt bēllése,
Az két Tar nemzetnek fedve volt az kőrme,
Mostan magától vést, Moly eset beléje.

Tovább megyen az Szent ő imadtságában,
Tudgya hogy lambornak jó válassz jár abban,
Magát mutogattya írott tsuhájában,
Az Urat így bántya negédes fovában:

Io téteményemnek ha terjesztem fárnját,
Elmemmel nem érem eleit utollyát,
Sok éheződ vörte astatom Morfaját,
Mezitelen rongyos élte luhom gyapját.

Segénység törvénye házamban virágzik,
Iób karom ki nyuytva oltalmokra érik,
Hozzam figyelmeznék mert magok ismerik,
Usura nélkül is Perek itt nem vesztik.

Az hála-adásnak pohara kezemben,
Az szép lamborságnak tolla Sűvegemben,
Az Artatlanágnak járok Kőntőseben,
Az el esett Arvat őrizem igyében.

Tisztes Lakodalom ha kösztsűnk történik,
Az fő hely énnékem mindenűt adatik,
Ifjuság serege hozzám figyelmezik,
Az Tanult Venek is tanátlom követik,

Ha volt egy ſ. jambor Abraham magvabá,
En vagyok máſik ſent itt az Sídoſagban,
Eletem példájul meg marad világban,
Kít ha jegyeznének vayha Cronikaban.

Ha kik jó erköltsre ſíokát meg intik,
Eletem tákörül eleikben vetik,
Hogy ugy ellyen mint én ugyan kénſeritik,
Az élet Törvényét valakik ſeretik.

Erköltſömben hiba nints beſédebben is,
Tíſtes Iamborſagom láttak emberek is,
Az ſent dítſőſſegből UR ha alá néſſ. is,
Törvényedet látod írva ruhámon is.

Síerettem törvényed, ſruhamra varrattam,
Arannyal mellyemre te nevedet írtam,
Kít ſfelekedettel ſoha által hágtam,
Törvényedben ellyen máſnak is azt hadtam.

Tudom a Síent Iambort nem veted Pokolra,
Eletemben peníg mutasd meg hol hiba,
Vagy jelents más ōſvent az élet urára,
Avagy ez Törvényre adgy réſt Orſagodba.

RESPONSIO IN ORATIONEM PHARISAEI.

AZ UR ſzoza hozzá mint ſebéſ ſél jura,
Angyal által neki jelenéſből monda:
Kítſoda ez nagy Síent? hol lakot világba,
Urat ſízeretére az ki mérí hinya?

Válladra veſedé az ſent Dítſőſſeget?
Vagy Iamborſagodért kívánſ Iſtenſeget?
Tſendéſtállly földi ſent tanully emberſeget,
Bőv ſóra nem oſtnak mert ſen ōrökſeget.

Igen el mentél volt az Síentſég dolgában,
Sokat rakrál volt ſel az áldott Credoban,

Mint magad jelented hofsu Imadfogban,
De erről meg találd az Urat újjobban.

Az UR Melsiassat feretted azt mondod,
Sinte a réféből helyén volna dolgod,
De hogy ellenségit barátidnak tartod,
Sin reménység alatt magadat meg tšalod.

Azt is mondád: Sok jot tóttél űegényekkel,
Gyönyörkódtél gyakran Isten Törvényével,
A Szent könyv meg felel erre egy beféddel:
Hogy Kérkedők járnak Ur elótt semmivel.

Hogy mindenek felet tšak magad alítod,
Bűnótt hozzád képest föld porának tartod,
Első tántozsónak itt nem kell magad hínod,
Mert Segént is Isten teremtette tudod.

Alazatos jambort ferett tšak az Isten,
Meg tšallya reménység ki lépik ilyen fen,
Kérkedőknek pedig ott fenn helyek nintsen,
Nem tagadhad erről hogy Irás is nintsen.

Meny el è űent helyről most inet semmivel,
Máűűor ita ne tšelleghy kérkedő beféddel,
Urtól Idveűlegget nem tšálű tšelegéűűel,
Bolond ki árullya jamborfagar nyel vel.

Az UR életedre oűtorat sem veti,
Aranyad, ezűűtőd tótted el sem vefi,
Ha életed láttya meg jobbultnak lenni,
Kéű uy Idveűleggel általam kinalni.

Az jelentő Lélek onnat el repűle,
Az Sentes Sídó is haza fele tere,
Eletét valamint az után rendelte,
Az űerént igirték hogy meg jár hó-pénze.

ORATIO PVBLCANI.

SZentes Phariseus hogy végezé űovat,

Kire rövideden meg adak válasszat,
Az Publicanus is meg keresi Urat,
Ha lehetne büntől könnyebítné vállat.

Ruháját faggatván az fejét hammazza,
Bűneinek féfkét fivét veri hopja,
Keserű sirással az földet isokollya,
Ortájának fennyét könyveivel mossa.

Könyörög Istenek mint olly nagy Felfognek,
Kí meg is halgattya fivát Megtérőnek,
Erti orvossága ott vagyon lelkének,
Siralmason így szól az fent Teremtőnek:

Vérkeztem ellened Világ Teremtője,
Mert naponként tudva feredtem sok bűnbe,
El állottam tőled Elernek Kút-feje,
Ne tekints lelkemnek otmán rut vétkére.

Eft látván Sentid is töllem el fordultak,
Rút életem tudván barátim utálnak,
Óríző Angyalim engemet el hadrak, Library Cluj
Az Fekete lelkek környüllem forgódnak.

Kire Isten tudod okot magam adtam,
Mert Arvak fallattyát torkokból kí vontam,
Iővevény budosót vertem sanyargattam,
Te nevedbe nekik Vizemet lem adtam.

Az Elet törvényét soha sem tanultam,
Sentek Imadsagat Anyammal ha mondtam,
Miólta Kardomat ődalamon birtam,
Ióra intőnek is válassz a val adtam.

Leiki ismēretem fűves ellenségem,
Kí robbelt magyaráz élet tullyan nekem,
Iőnyusótért ház, kite jaijal kell élnem,
Hol örökké mit. gy. lehen Napoms. Eijem.

Ott az hevsg kinny. T. f. l. emēst Lelket,
De itt Lélek nélkül tűz emēst tsa. T. esset,
Ugy emēsti penig hev kiunya az Lelket,

Mins

Mint Vipera kigyó merge itt az Testet.

Orv, tolvay, rut fitku, gyilkos és parázna,
Ragadozó, kevély, hamis hitűk háza,
Ott vagyon az kiben Latrot vetik nyakra,
Elete fonalát hogy Halál el vágja.

Egy jelentő Lélek sílemben azt sughja,
Hogy az all országban nem kell Sárga tiszta,
Házas társomnak is nem kell Barsony foknya,
Sőt Tisztartomnak is más farkon jár dolga.

Ott az Tzigán tántzot mezítelen járjak,
Vas ostorral őket Pallérok nógattyák,
Tántz után hév vízben feredni tabítyák,
Sénen meg fázatván Vas kőrömmel nyuzzák.

Közöttök az Halál drágább az Eletnél,
Az Elet kefer vesb akar melly meregnél,
Halalt az Elettel örömeft tserélnél,
Hol tovább kell lenned ez világ végénél.

B^olly kőrnű koporsó bűnnel érdemlettem,
Melyben föld sőpreje fšovárkodik hittem,
Rut tűzben éghnek ott Lelkek el intéztem,
Hova én is utatt latrul így kerestem.

Más jambor hogy kéfűlt Sentség tanulásra,
En akkor Kardomat köttem oldalamba,
Hegyekről vigyáztam az Uton-járokra,
Pénzért hogy el öltsem foros Lestre jutva.

Sokfor Vámost, Hidat usorara vőttem,
Ki mellet Kalibám ez végre fel üttem,
Ha melly Uton-járot titkon meg eythettem,
Hossu koporsora örvénybe temettem.

Kortsomám tzégérét ez végre ki töttem,
Pénzés Uton-járot meg résegittem,
Költségétől fosztván olly helyre fekettem,
Az míg az Nap fen jár ott nyugfik el hittem.

Arannyal, Ezüsttel ládam meg tőlöttem,

Az ki-

Az kiben igazán egy pénzt sem kerestem,
Minden reménységem az prédában vettem,
Az szent Igasságot kívül artzul vettem.

Itt Jerusálemben fel-is kiáltották,
Hogy én bűnös fejem nyelveken hordozzák,
Ismeretlenek is ujjal ki mutassák,
Mint izégéres Latrot hogy azok is fídigyák.

Meg vallyamé bűnöm, s várjam jó válasszát,
Vagy el rejtsem vétkem tudván pokol kinnyát,
Hogy ha ki rekested bűnösök síralmát,
Halálon túl senki nem látta világát.

Jo egészségemben bűnöm féllal járnak,
Hogy többet vétkezzem ugyan társot várnak,
De ha aytajara lépem az halálnak,
Ugyan viaskodva lelkemre rohannak.

Melj bűnt itt míveltem vig kedvel örömmel,
Az bánt ott engemet foggal és kőrömmel,
Az kívül itt élttem nyájas feretettel,
Halálon túl leszek mint ellenségemmel.

Menyi fele bűnnek voltam itt szolgálja,
Annyi rút Léleknek lélek érte rabja,
Kik eméftik Lelkem az izetlen kínba,
Orsmány hirem nevem itt marad világba.

Az gyenge lágy fűvet hogy kassa le tsapja,
El asván nem ujjul toha ki virága,
Melly Bűnös így bé áll az halál torkába,
örökké sötétről nem kél ki világra.

Hirét-is utánna kevesse említik,
Mert maradékát-is hamar el vezetik,
Az jóvendöket-is az nyomon el íntik,
Így tölt el ez világ, s örökké így telik.

Az Halál sem fokott perlení emberrel,
Ha ösvenyére ínt, olly helyre rekest el,
Nem vesstem el útam az ide téréssel,

Ez világ sem bánt meg soha itt veséssel.

Látom már az Bűnöst hogy sötétre vetik,

Hol nyavalya reá seregenként omlik,

Bűnds forró vízben Hohèrok sereftik,

Mig az Egh így léfien ki sem menekedik.

Eletemet-is majd világról ki haytyák,

En Syromban testem seregkei vatforállják,

Fekete Hengerek bűnds Lelkem várják,

Utánnam koporsóm kövel hagyigállják.

Mind így jár valaki én utamat futtya,

Tfalárdul az Urat valaki fogállják,

Ejzel által ósvent bűnre titkon járja,

Az bűnt mint az Vízet tudva ugyan iffsa,

Ideje telik nám sényes kazdagnak-is,

Kafa után sine hírvad zöld fűnek-is,

Egy helyében ha más lefien el vés az-is,

Mint el vés idővel másodszor nőtt fű-is,

BC Iffjusagot-is nem válthatok Vénfegen,

Kiért mostan járok végső ósvenyemen,

Az Sírga Halál-is káfél én rendemen,

Eletem el futtam vagyok finte végen.

Bűnömért peniglen az Ur-ellenfegem,

Ki ha sám-adáframeltán szólit engem,

El halok eldite tudvan annyi vétkem,

Ostora sullyának mérge eméft engem.

Minden vigasagom siralomra fordult,

Tiftes házam népe gyáz ruhában borult,

Ki világ jóvában naponként meg uyjult,

Bűne miatt mostan ugyan rántzban ovult.

Egyenként bűneim mikor gyűtöm vala,

Szemed ellen homály akkor is nem vala,

Iffju életemben el törölhetz vala,

Id vesség Lámpással most kezemben volna.

Irgalmassagodnak várando kegyelme,

Remén

Reménsegem ferént szálljon én fejemre,
Mert ha Uram vetű is föld sötétségére,
Lelkemből hozzád hull ott is fejem könyve.

Sőt könyörgők néked mint jó Istenemnek,
Legy kegyelmes nekem meg térd bűnösnek,
Aft az ívány vőlgyet ne rendeld lelkemnek,
Az hol egy világa Napnak és az Eynek.

En is ez fent helyen néked azt fogadom,
Az élet Törvényét hiba nélkül tartom,
Az hamissan gyűltet fillyerig ki ofrom,
Udvaromnak latrit töllem el tífritom.

Az Uforás Vámost, s Vizes bor tüzéret,
Ez után le tésem házam két mértékét,
Ha tanult Véneknek nem vessem intéset,
Ha szolok se hald meg lelkem könyörgéset.

Hogy tűzes Menykővel agyó nem hagjítál,
Mikor ez fent helyre engem jóni látál,
Akkor én lelkemnek bátorlagot adál,
Ha hozzád meg térnék kegyelmet nyutanál.

Szegény bűnösökben reménsegg síkráját,
Gyuyts meg én példámon idvöltség taploját,
Fellegednek velem kik említik dőlgar,
Kapiák reménseggel Idvefleg job szarnyát.

Salamon Királynak nám könyörgésegre,
Meg engedél az kí fel id ez fent helyre :
Bűnéből ha kí tér haylafi kegyelemre,
Ne hagy hát engem is lelkem reménsege.

Tekints è nagy Szentnek értünk imádságát,
Töröld el Lelkünknek előlled rufagát,
Mert ha írgalmadnak nem nyuytod válasszát,
Nékünk Mán-tul Napnak se add bár vilagat.

Ne enged hogy a bűn lelkünk tovább rágja,
Kiben házam népe el fonnyat sirtaba,
Idjón kí homálybol napunknak vilaga,
Küert örökké áldd lelkünk imádsaga. C 2

RESPONSIO IN ORATIONEM
PUBLICANI.

FENyes Oflóp képből UR. Angyala főlla,
Ne fély bátorodgyal el esett bűn rabja,
Mert ma fel jött nallunk idvefféged napja,
Az UR fent ortzajat hozza fordította.

Mint hogy bűneidet sákba-nem varrottad,
De ki ellen vértél rolla meg talaltad,
Mint egy fényes Napra eleiben raktad,
Késérű írással azokat meg bantad.

Ma meg kegyelmezet könyörgő favodra,
Mit néki fogadtal ísak hogy meg álly abba,
Hogy kegyelmes az UR tudgyad-is valoba,
Meg térőnek véstét bűnben sem akarja,

Az sörét Orfagnak se fély bár kinnyatol,
Köftünk leszen élted mert ez életen túl,
Mikor itt el nyugfol az lassu Hálaltol,
Lélekben fel serkenf ott nálltunk azontol.

Óríző Angyalod Lelkedet ott varja,
Dítsőffég ruhajat hogy read aditassa,
Oda hozzank felé úrad irtogatya,
Seregünkbe Lelked oranként ajanlya.

Az Halalban légy jó lelki ísmérettel,
Tfendefsen aytaján mi felénk lépjél el,
Höldön félyül könnyen mikoron érkezel,
Halhatatlanságnak rendiben ólrőzel.

Tfűllagos Egh fele onnat igyekezel,
Hol őfve folyo Egek fok fele zengéssel,
Olly kedves nótákat eytenek fep rendel,
Kiben meg íffjadik jó Lélek örömmel.

Az Eghnek seregi az Napot útába,
Melly formán késérik nézni unnád soha,
De meg-is félyeb jóf az Felfég házába.

Amaz jo Istennek fenyes udvarába.

Bodog állapotunk akkoron meg látod,
Uri Palotánkat szemlélvén tudalod,
Réghi nagy Szenteket kézen kézen fogod,
UR. sine látásod fővebb bodogfogod.

Untalan az Urat illy szerzet idvezlyűk,
Ekes énekléssel sient sient ket illyűk,
Hol örökre nótánk melly. tenórral eptyűk,
Végezésünk arról, itt ki nem jelentyűk.

Az Tudatlanfagtol ti oda nem láttok,
Kit valamiképpen ha sáydíthatnátok,
Summár az Halálnak ti azért adnátok,
Aitala hogy hozzánk utat nyíthatnátok.

Ne kívánd hát földnek halovány arannyát,
Hol Halál rád húzta méreggel kent Nyilát,
Ki hogy meg ne hallya seregnyek siralmát,
Meg hattuk ne vegye ugy Kazdagnak díját.

Illyt fendeiben lássunk hogy köztetek járűk,
Az UR parantsollja senkinek ne ártunk,
De ha int világra haraggal indullyunk,
Sörnyű tlatén patén mindét törűnk rontunk.

Az nagy siklás hegyet egyyink fel emeli,
Könnyen Nap keletről Nap esetre veti,
Az Tengernek vizét kézzel fel meríti,
Fenekével őfive földet meg keveri.

Az fagyot fellegre ha melegeget futat,
Daráblot jegekből ide vizet hullat,
Egh. őflopát, s földet ha egyyink meg logat,
Lit minden elevent látom sive fogtat.

Hogy ez világ bűnre gyermekestől futá,
Tenger vizét egyyink az fellebben sipá,
Vilagnak nyakában egyffer s mind le ontá,
Noé szabadulvan többit oda rontá.

Itt fő Kólisos Város hogy UR ellen véte,

Rolla meg büntetésük egyyinknek csak Inte,
Lágy fellebben gyorsan sok Kinkövet szerze,
Tüzes Menykövel meg raká elegyítve.

Sűrű bűdös Köddel gyűs ruhában voná,
Az tüzes Menykövet fellyül rájok sörá,
Kénkőves esőtől az Vároft meg gyutá,
Hévségtől meg forra, higan meg olvada.

Sörnyű esetire az Egh meg ropoga,
UR semét föld finén látá nem álhattya,
Föld alá hanyotlek öfve gomolyodva,
Most is hallik jajjal ki sívalkodasa.

Reánk Assyria fegyverrel támadá,
Az UR intésre egyyink földre szállá,
Egyfer csak mayd gyengén Táborokhoz vága,
Saz nyóltzvan ott ezer el esék, meg hala.

Tsuda mondhatatlan nagy ez UR ereje,
Illy halandó hogy mer ellene vèrné,
Ki ha lámbor lenne, s Törvényében élne,
Fél Istenné tenné ez élet el telve.

Azért ha ki hozzánk akar igyekezni,
Imadsaggal illik bűnből ki tisztulni,
Ha Urtol erőt kér kéf általunk adni,
En általam néked mostan ezt ízeni.

Menny alá házadhoz meg tisztult lélekkel,
Az Törvény alatt élly te házad népével,
Oda hozzánk várunk titeket idővel,
Isten legyen veled, s te is légy Istennel.

Az jelentő Lélek tölle el repüle,
Az keserves ember az porból fel kele,
UR Törvénye alatt koporsóig üle,
Dölga jó példában az Fjakra kele.

S U M M A.

AZT jelenti Urunk ez Példa-besédben,
Ez Két Sido Urnak ó könyörgésekben,

Olly jambor ne légy hogy bízzál érdemedben,

Olly büns-is ne légy hogy essél kétségben.

Tanusagod azért legyen ez Énekben,

Az fő Sidor kövesd jambor életedben,

De az Publicanust te könyörgésedben,

Mert vége tanít meg mi háson mellyikben.

Sentséggel sem illik senkinek kérkedni,

Ki jambor és ki nem mert Isten jól érti,

Az bünt-is nem illik Ur előtt el dugni,

Lelki ismérved az ki fel idézi.

Senkinek nem illik kétségben-is esni,

Az Sentes Sido-is Lelkét el nem veszi,

Az büns-is penig id vesztét nyeri,

Mindenik példáját okkal kell követni.

UR előtt ő magát Sentes jelengeti,

Büns-is vétkével oda siet gyunni,

Ki az bünt el törli, s nem az pénzt el veszi,

Az Bűn botfartó-is sámadára kéri.

Tarts meg a f. Törvént, s ély az Imádsaggal,

Urtól Idvesztést mert csak veheis aval,

Ha mi hija leszen tóld meg jamborsaggal,

Ne imádd bár Istent Claris olvasoval.

Mikor tífia helyre kébüls imádkozni,

Ki légy, mit mongy, s kinek illik meg gondolni,

Kegyelmes az Isten csak sies meg térni,

Ez Ének summában néktek azt jelenti.

Oftan ha mi jótéls ez Historiában,

Köfönd meg Istennek te Imádsagodban,

Ha hol homály esett az Magyarzatban,

Meg botsáld, mert elmém fő tudatlanágban.

Sékel földön lakván Szent Palon ezt írád,

Az Tizen-háromban Ezer Hat-sáz után,

Istentől jobb időt, s egésséget várván,

Ki tudom meg-is ád az Imádsag után.

F I N I S.

